

Kohtuasi C-710/23**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

22. november 2023

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Nejvyšší správní soud (Tšehhi Vabariigi kõrgeim halduskohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

1. november 2023

Kaebaja:

Mgr. L.H.

Vastustaja:

Ministerstvo zdravotnictví (Tšehhi Vabariigi tervishoiuministeerium) (Tšehhi Vabariigi)

Põhikohtuasja ese

Põhikohtuasi puudutab kassatsioonkaebust, mille Ministerstvo zdravotnictví (Tšehhi Vabariigi tervishoiuministeerium) (edaspidi „vastustaja“) esitas Městský soud v Praze (Praha linnakohus, Tšehhi Vabariik) (edaspidi „linnakohus“) otsuse peale, millega linnakohus tühistas vastustaja ja minister zdravotnictví (Tšehhi Vabariigi tervishoiuminister) otsused, mis puudutasid õigust teabele, millele kaebaja tugineb.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Eelotsusetaotlus vastavalt ELTL artiklile 267 puudutab küsimust, kas juriidilise isiku tegevusega seotud teabe edastamise korral, kui see teave hõlmab füüsilise isiku isikuandmeid, on tegemist ainult juriidiliste isikute või ka füüsiliste isikute isikuandmete töötlemisega ja kas juhul, kui asuda seisukohale, et tegemist on ka füüsiliste isikute isikuandmete töötlemisega, saab seada teabe esitamise sõltuvusse selliste tingimuste täitmisest, mis läheb kaugemale Euroopa Parlamendi ja

nõukogu 27. aprilli 2016. aasta määruse (EL) 2016/679 füüsiliste isikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise ning direktiivi 95/46/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (isikuandmete kaitse üldmäärus) (ELT 2016, L 119, lk 1) õigusraamistikust.

Eelotsuse küsimused

1. Kas juriidilise isiku juhatuse liikmeks või esindajaks oleva füüsilise isiku eesnime, perekonnanime, allkirja ja kontaktandmete kättesaadavaks tegemine eranditult vaid juriidilise isiku (kõnealuse juriidilise isiku nimel tegutsema volitatud isiku) tuvastamiseks on füüsilise isiku „isikuandmete“ isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 1 tähenduses töötlemine ja on seega hõlmatud isikuandmete kaitse üldmääruse kohaldamisalaga?

2. Kas liikmesriigi õigus, sealhulgas väljakujunenud kohtupraktika võib seada vahetult kohaldatava liidu määruse, konkreetselt isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punkti c või asjakohasel juhul punkti e kohaldamise sõltuvusse sellest, kas haldusasutus täidab tingimusi, mis ei tulene määrusest endast, aga mis faktiliselt laiendavad andmesubjekti kaitse taset, täpsemalt tingimust, mis seisneb avaliku sektori asutuse kohustuses teavitada eelnevalt andmesubjekti sellest, et on esitatud taotlus tema isikuandmete edastamise kohta kolmandale isikule?

Viidatud liidu õigusnormid

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. aprilli 2016. aasta määruse (EL) 2016/679 füüsiliste isikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise ning direktiivi 95/46/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (isikuandmete kaitse üldmäärus) põhjenduse 14 teine lause, artikli 4 punkt 1, artikli 6 lõike 1 punktid a, c ja e.

Viidatud liikmeriigi õigusnormid

Seaduse nr 106/1999 teabele vaba juurdepääsu kohta (Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) (edaspidi „seadus nr 106/99“) § 2 lõige 1 (kohustatud isikud), § 3 (teabe edastamise kohustus).

Paragrahvi 8a lõikes 1 on sätestatud: „Kohustatud isik edastab teabe isikuõiguste, isikliku tegevuse ja omaduste kohta, mis võimaldavad kõnealuse isiku tuvastada, ning füüsilise isiku privaatsusega seotud teabe, samuti isikuandmed eranditult ainult andmekaitset reguleerivate õigusnormide kohaselt“.

Paragrahvi 8a lõikes 2 on sätestatud: „Kohustatud isik edastab avaliku elu tegelasele, ametnikule või avalikule teenistujale isikuandmed, mis on seotud nende avaliku või tööalase tegevusega või nende täidetavate tööülesannete või töökohaga“.

Asjaolude lühiülevaade ja poolte peamised argumendid liikmesriigi kohtus

- 1 Kaebaja nõuab vastustajalt kui kohustatud isikult järgmise teabe esitamist seaduse nr 106/99 kohaselt: i) SARS-CoV-2 testide, millega testitakse viiruse olemasolu testitavataval isikutel, müügilepingud, mille kohustatud isik on sõlminud, ii) volitatud isiku saadud toote (testi) sertifikaat, mis näitab, et seda testi on lubatud kasutada Euroopa Liidu, sealhulgas Tšehhi Vabariigi territooriumil SARS-CoV-2 esinemise kontrollimiseks. Kaebaja taotles teabe edastamist sertifikaadid väljastanud isikute tuvastamise ja nende allkirjade kujul.
- 2 Vastustaja otsustas jätta selle taotluse osaliselt rahuldamata. Vastustaja küll esitas kaebajale nõutud sertifikaadid, aga varjas musta värviga neil olevad juriidilise isiku nimel sertifikaadid allkirjastanud (füüsilise) isiku andmed. Täpsemalt varjati järgmine teave: eesnimi, perekonnanimi, allkiri, kõnealuse juriidilise isiku raames täidetav funktsioon, paari sertifikaadi puhul ka e-posti aadress, telefoninumber ja mõnel juhul sertifikaadi väljastanud äriühingu veebilehe aadress (edaspidi „varjatud teave“). Viidatud andmed varjati selleks, et kaitsta kõnealustel sertifikaatidel märgitud asjaomaste juriidiliste isikute nimel tegutsevate füüsiliste isikute isikuandmeid.
- 3 Kaebaja kaebas viidatud otsuse edasi tervishoiuministrile, kes oma 15. septembri 2020. aasta otsusega jättis vastustaja otsuse kehtima.
- 4 Linnakohus tühistas nii vastustaja kui ka tervishoiuministri otsused. Kohus märkis, et varjatud andmed on tõesti isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 1 tähenduses isikuandmed, mis võimaldavad füüsilist isikut tuvastada isikuandmete kaitse üldmääruse viidatud sätte tähenduses, ei nõustunud aga vastustaja väitega, et tegemist ei ole ühegi juhtumiga, kus andmesubjekti isikuandmete töötlemine oleks õiguspärane isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 kohaselt. Kohus võttis arvesse, et haldusasutused ei üritanud võtta andmesubjektidega ühendust seoses nende isikuandmete edastamisega kaebajale. Selles kontekstis viitas kohus eelotsusetaotluse esitanud kohtu praktikale teabe edastamise valdkonnas seaduse nr 166/99 kohaselt, millest tuleneb i) haldusasutuse kohustus teavitada tarbetu viivitusega andmesubjekti sellest, et kohustatud isik kavatses edastada teda puudutava teabe kolmandale isikule, ii) potentsiaalsete andmesubjektide õigus võtta sellise teabe edastamise kohta seisukoht. Kohustatud isik peab nimelt võtma arvesse andmesubjektide seisukohta ja tegema selle põhjal järeldused, mis mõjutavad tema edasist tegevust.
- 5 Linnakohus märkis ka, et vastustaja tugines oma eespool nimetatud järeldustes ebapiisavatele faktilistele asjaoludele. Kohtu hinnangul võib haldusasutuse keeldumine kaebajale kõnealuste andmete esitamisest olla menetlusnormide rikkumine, mis võib mõjutada tema tehtud otsuste õiguspärasust. Lisaks ei teinud vastustaja kindlaks ühegi isiku, kelle isikuandmete edastamisest kaebajale ta keeldus, seisukohta andmete kaebajale edastamise küsimuses ja seega puudus tal isegi võimalus saada andmesubjekti nõusolek selliseks andmete edastamiseks isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punkti a kohaselt; samas ei

andnud vastustaja neile isikutele menetlusosaliste staatust halduskohtumenetluse seadustiku (správní řád) § 27 lõike 2 kohaselt.

- 6 Vastustaja peab vääraks linnakohtu seisukohta, et andmesubjektid peavad olema liikmesriigi halduskohtumenetluse osalised. Vastustaja hinnangul võib haldusasutus tõesti teavitada andmesubjekte, kui peab seda vajalikuks, aga tegemist ei ole osalemisega haldusasutuse menetluses, ka mitte kaudselt. Vastustaja hinnangul ei saa haldusasutuse otsus jätta selline andmesubjekti teavitamise võimalus kasutamata tuua kaasa menetlusviga tema haldusotsuses.
- 7 Vastustaja märgib selles kontekstis lisaks, et käesolevas asjas tegutsevad andmesubjektid (füüsilised isikud, kelle andmed on sertifikaatidel esitatud) Hiina Rahvavabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi territooriumil, kus on registreeritud sertifikaadid väljastanud juriidilised isikud, ning vastustajal puuduvad nende füüsiliste isikute kontaktandmed. Vastustaja hinnangul ei ole selliste isikute teavitamise nõuet seega praktiliselt võimalik täita. Kui füüsilistest isikutest andmesubjektid peaksid lisaks olema isikuandmete edastamise menetluse osalised – kas vahetult või kaudselt –, peaks haldusasutus edastama neile ka vaidlustatud otsuse; see ei ole aga teostatav, kuna puudub teave nende elukoha kohta välismaal.
- 8 Kaebaja väidab, et ta ei käsitlenud juriidilise isiku raames tegutsevat füüsilist isikut puudutavaid varjatud andmeid füüsilise isiku isikuandmetena. Seejuures viitab kaebaja isikuandmete kaitse üldmääruse põhjendusele 14, mille kohaselt on selle määruse kohaldamisalast välja jäetud „juriidilisi isikuid puudutavate isikuandmete töötlemine“. Asjaolu, et juriidilise isiku nimel tegutsema volitatud füüsiline isik allkirjastab juriidilise isiku nimel sertifikaadi, ei saa lugeda selle füüsilise isiku isiklikuks tegevuseks.

Eelotsusetaotluse esitamise põhjuste lühiülevaade ja eelotsuse küsimuste analüüs

- 9 Esimene eelotsuse küsimus puudutab piiri määramist „füüsiliste isikute isikuandmete“ ehk isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 1 kohaste andmesubjektide isikuandmete, millele kohaldatakse määrust, kui muud tingimused on täidetud, ja „juriidiliste isikutega seotud isikuandmete“ vahel, mis on isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 14 kohaselt määruse kohaldamisalast välja jäetud. Teabe edastamise taotluse eesmärk ei olnud füüsiliste isikute isikuandmete hankimine, vaid selle juriidilise isiku tegevuse kontrollimine, kelle nimel need füüsilised isikud tegutsevad.
- 10 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et kui võtta arvesse teabe edastamise taotluse mõtet ja eesmärki ning käesolevas asjas avaldatud andmeid, võib asuda seisukohale, et kõnealused andmed on juriidilise isiku andmed. Selline olukord ei oleks seega hõlmatud isikuandmete kaitse üldmääruse kohaldamisalaga, sest nõutakse ainult juriidilise isiku andmeid seoses teabe edastamise taotlusega, mis puudutab ainult juriidilise isiku tegevust. Juriidilise isiku nimel tegutsema

volitatud füüsilise isiku eesnime, perekonnanime ja ametikohta tuleks seega loogiliselt võttes käsitleda juriidilise isiku „kontaktandmetena“ isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 14 teise lause tähenduses.

- 11 Eelotsusetaotluse esitanud kohus juhib aga tähelepanu ka järgmistele asjaoludele:
- 12 Esiteks, oma praktikas on Euroopa Kohus järjekindlalt rõhutanud, et isikuandmete kaitse üldmääruse alustalaks on isikuandmete töötlemisel kaitsta füüsiliste isikute põhiõigusi ja –vabadusi, eelkõige nende õigust eraelu puutumatusel¹. Seetõttu tuleks isikuandmete kaitse üldmääruse põhimõisteid, nagu „isikuandmed“, „isikuandmete töötlemine“ ja „vastutav töötleja“, tõlgendada väga laialt². Meenutada tuleks ka 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsust Nowak³, milles Euroopa Kohus jõudis järeldusele, et „isikuandmed“ on ka kirjalikud vastused, mille eksaminand on kutseeksamil andnud, ja võimalikud märkused, mille eksamineerija on neile lisanud. Seega on selgelt näha, et mõiste „isikuandmed“ tõlgendamine isikuandmete kaitse üldmääruse kohaldamisala määramisel on väga lai.
- 13 Teiseks näib, et isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 14 teine lause defineerib negatiivselt selle määruse kohaldamisala, eriti isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 1 kontekstis, aga viidatud põhjendust ei ole üksikasjalikult arvesse võetud ei kõnealuse kohaldamisala piiride määramisel isikuandmete kaitse üldmääruse artiklis 2 ega definitsioonides, mis sisalduvad isikuandmete kaitse üldmääruse artiklis 4, samuti selle määruse teistes (õiguslikult siduvates) sätetes. Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast ilmneb seejuures, et liidu õigusaktide põhjendused võivad täpsustada kõnealuse õigusakti siduva sätte konkreetset tõlgendust või anda sellele tõlgendusele suuna, kuid neil puudub iseseisev normatiivne jõud. Need ei ole siduvad õigusnormid, mida saaks eraldiseisvalt kohaldada⁴.
- 14 Kolmandaks näib, et Euroopa Kohus asus oma 9. märtsi 2017. aasta otsuses Salvatore Manni⁵ seisukohale, et ettevõtete registritest pärinevad andmed, mis puudutavad tuvastatavaid füüsilisi isikuid, on „isikuandmed“ eelnevalt kehtinud õigusnormide (tollase direktiivi 95/46/EÜ, edaspidi „direktiiv 95/46“) tähenduses.

¹ Vt 13. mai 2014. aasta kohtuotsus Google Spain ja Google, C-131/12, EU:C:2014:317, punkt 53 (edaspidi „kohtuotsus Google“), samuti 27. septembri 2017. aasta kohtuotsus Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, punkt 38.

² Vt kohtuotsus Google, punkt 34, samuti 5. juuni 2018. aasta kohtotsus Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein, C-210/16, EU:C:2018:388, punkt 28.

³ C-434/16, EU:C:2017:994, punkt 62.

⁴ Vt näiteks 12. juuli 2005. aasta kohtuotsus Alliance for Natural Health jt, C-154/04 ja C-155/04, EU:C:2005:449, punktid 91 ja 92; 21. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, punktid 42 ja 43, 25. juuli 2018. aasta kohtuotsus Confédération paysanne jt, C-528/16, EU:C:2018:583, punktid 44–46 ja 51.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, punkt 34 (edaspidi „kohtuotsus Manni“).

Tsiteeritud kohtuasja kontekst oli aga erinev nii faktiliste kui ka juriidiliste asjaolude poolest.

- 15 Neljandaks, pärast kohtuotsuse Manni tegemist jõustus isikuandmete kaitse üldmäärus, mille põhjendus 14 jätab välja/kinnitab juriidilisi isikuid puudutavate andmete töötlemise selle määruse kohaldamisalast. Sel viisil määratakse negatiivsed piirid, mida direktiivi 95/46 põhjendused selgelt ei hõlmanud, ja seega puudusid need ka tsiteeritud kohtuotsuse Manni tegemisel. Isikuandmete kaitse üldmääruse põhjendust 14 võib tõlgendada ka nii, et liidu seadusandja püüdis selles määrata isikuandmete kaitse üldmäärusega tagatud kaitse ulatuse pisut kitsamalt kui seni. Selles kontekstis tekib aga küsimus, mil määral peab isikuandmete kaitse üldmääruse õigusnorm selles konkreetses küsimuses olema identne eelnenud direktiiviga 95/46.
- 16 Viiendaks, isegi kui „juriidilisi isikuid puudutavate isikuandmete“ puhul oleks *de facto* tegemist tõlgenduse teel kasutusele võetud erandiga, mida – nagu tundub – tuleks seejärel võtta *a contrario* arvesse isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 1 tõlgendamisel, siis Euroopa Kohus rõhutab oma väljakujunenud praktikas kõigi isikuandmete üldmääruse kohaldamisala erandite ranget ja kitsast tõlgendamist, arvestades eelkõige isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 2 lõike 2 tõlgendust⁶.
- 17 Eeltoodu kontekstis on eelotsusetaotluse esitanud kohus seega jätkuvalt seisukohal, et juriidilise isiku esindaja andmed on pigem juriidilise isiku andmed, mitte seda juriidilist isikut esindava füüsilise isiku isikuandmed, kuigi tunnistas ka, et see liidu õiguse tõlgendamine tekitab endiselt kahtlusi. Lisaks võib vastus esitatud küsimusele olla olulise, käesolevast kohtuvaidlusest ja konkreetselt isikuandmete töötlemisest kaugemale ulatava tähendusega, muu hulgas seoses mitmesuguste juriidiliste isikute registrite ja loendite pidamisega liikmesriikides, samuti seoses avaliku juurdepääsuga teabele juriidiliste isikute kohta. Euroopa Kohus peab seega sõnastama raamjuhised, mille alusel saaks võimalusel negatiivselt defineerida isikuandmete kaitse üldmääruse kohaldamisala seoses juriidilisi isikuid puudutavate isikuandmetega, mis on sageli ka selliste füüsiliste isikute andmed, kes tegutsevad juriidilise isiku nimel või moodustavad vahetult selle juriidilise isiku.
- 18 Üldiselt järeldeb eelotsusetaotluse esitanud kohus, et kuigi ta mõistab füüsiliste isikute isikuandmete tõhusa kaitse nõuet, on ta seisukohal, et see huvi ei saa ühepoolselt ja teatud mõttes mehaaniliselt üles kaaluda muid põhjendatud huvisid, nagu näiteks läbipaistvus ja avalik juurdepääs teabele, mis on juba liidus esimeses õiguses määratud põhiseadusliku õigusena liidu institutsioonide suhtes (ELTL artikli 15 lõige 3). Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul ei tohiks

⁶ Vt näiteks 9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punkt 68; 20. mai 2003. aasta kohtuotsus Österreichischer Rundfunk jt, C-465/00, C-138/01 ja C-139/01, EU:C:2003:294, punktid 39–47; 22. juuni 2021. aasta kohtuotsus Latvijas Republikas Saeima (trahvipunktid), C-439/19, EU:C:2021:504, punktid 61–72.

isikuandmete kaitse üldmääruse artiklis 4 sisalduvaid mõisteid tõlgendada abstraktselt, asjaoludest eraldiseisvatena ja viitamata konkreetsele isikuandmete töötlemise toimingule, vaid nende tõlgendamisel tuleb arvesse võtta konkreetse töötlemistoimingu konteksti ja eesmärgi, nagu tegelikult sedastas ka Euroopa Kohus oma 29. juuli 2019. aasta otsuses Fashion ID GmbH⁷ mõiste „vastutav töötleja“ kohta isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 7 tähenduses. Vastupidine seisukoht tooks kaasa absoluutsuse isikuandmete kaitse üldmääruse tõlgendamisel, mille tulemusena hõlmataks isikuandmete kaitse üldmääruse kohaldamisalaga igasugune inimestevaheline suhtlus, mis seisneb oma olemuselt teabe vahetamises, olenemata sellest, mida see teave puudutab.

- 19 Kui aktsepteerida viidatud konkreetsete töötlemisjuhtumite arvestamist, saab käesolevas kohtuasjas selgeks, et teabe edastamise taotluse eesmärk ei olnud füüsiliste isikute andmete hankimine, vaid see puudutas eranditult vaid juriidiliste isikute andmete edastamist. Teave selle kohta, kes on volitatud tegutsema juriidilise isiku nimel ja kes sertifikaadi juriidilise isiku nimel allkirjastas, on seejuures teave, mis puudutab seda konkreetset juriidilist isikut isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 14 tähenduses koostoimes isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punktiga 1, tõlgendatuna mõistlikul ja konteksti arvestaval viisil.
- 20 Teine eelotsuse küsimus puudutab liikmesriigi haldusasutuste kohustust küsida enne teabe edastamist andmesubjektidelt, kelle teavet kavatsetakse edastada, kas nad annavad nõusoleku selle teabe edastamiseks, ja anda neile vajaduse korral võimalus sellise teabe edastamise kohta seisukoht võtta.
- 21 See kohustus tuleneb eelotsusetaotluse esitanud kohtu praktikast, mis põhineb seadusel nr 106/99 ehk on tekkinud *enne* isikuandmete kaitse üldmääruse vastuvõtmist. Seejärel inkorporeeriti isikuandmete kaitse üldmääruse asjakohased sätted, eelkõige selle artikkel 6 *de facto* viidatud riigisisesse seadusse järgmiselt:
- 22 Seaduse nr 106/99 § 8a lõige 1 seab füüsilise isiku isikuandmete edastamise sõltuvusse nende andmete töötlemise vastavusest nende andmete kaitset reguleerivatele õigusnormidele, milleks on praegu isikuandmete kaitse üldmäärus. Praktikast tähendab see, et selleks, et kohustatud isik saaks edastada isikuandmeid või muud kõnealust füüsilist isikut puudutavat isiklikku teavet, peab selline isikuandmete töötlemine vastama isikuandmete töötlemise tingimustele isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 ja vajaduse korral selle määruse teiste sätete kohaselt. Seega peab tegemist olema ühe isikuandmete töötlemise õiguspärasuse juhtumiga isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punktide a–f kohaselt. Erand sellest nõudest on ette nähtud seaduse nr 106/99 § 8a lõikes 2, mis aga ei ole käesolevas kohtuasjas kohaldatav.

⁷ Vt 29. juuli 2019. aasta kohtuotsus Fashion ID, C-40/17, EU:C:2019:629, edaspidi „kohtuotsus Fashion ID“.

- 23 Samas, liikmesriigi halduskohtute varasemas praktikas on nõutud igasuguse isikuandmete töötlemise puhul, st ka muu kui isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punktis a ette nähtud töötlemise (isikuandmete töötlemine andmesubjekti nõusolekul) puhul, andmesubjekti teavitamist sellest, et vastutav töötleja on saanud andmete edastamise taotluse, ja sellele isikule võimaluse andmist võtta seisukoht. Siinkohal tuleb rõhutada, et kohtupraktikas ei ole nõutav andmesubjekti „nõusolek“, vaid ainult andmesubjekti teavitamine saadud taotlusest ja talle „võimaluse andmine võtta seisukoht“. Seega on selles kohtupraktikas nõutav menetlus kohaldatav ka juhtumitele, mida on kirjeldatud isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punktides c või e, mis võiks tulla kõne alla käesolevas kohtuasjas, seega ka olukorrale, milles isikuandmete kaitse üldmääruse kohaselt ei ole andmesubjekti nõusolek nõutav.
- 24 Samas juhtudel, mis ei ole hõlmatud isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punktiga a, kuulub otsustamine nõutud isikuandmete esitamise või esitamata jätmise üle vastutava töötleja ainupädevusse ja selle eest vastutab ainult tema. Isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõikes 1 ei ole põhimõtteliselt ette nähtud (ega välistatud), et vastutav töötleja peab pöörduma andmesubjekti poole ja vajaduse korral teavitama teda sellest, et kavatseb edastada tema isikuandmed kolmandale isikule, ning astuma seega temaga mingisugusesse esialgsesse ja teavitavasse dialoogi.
- 25 Selle kohustuse olemasolu kindlaks tehes toetus eelotsusetaotluse esitanud kohus andmesubjektide enesemääramisõigusele teabe valdkonnas ja vajadusele minimeerida sekkumist andmesubjektide erasfääri. Need samad eeldused on isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 4 ja eespool viidatud Euroopa Kohtu selle määruse tõlgendamist puudutava praktika aluseks (käesoleva eelotsusetaotluse punkt 12). Seega saaks väita, et kohustus teavitada andmesubjekti teda puudutava teabe edastamise taotlusest realiseerib teatavaid isikuandmete töötlemise põhimõtteid, mis on ette nähtud isikuandmete kaitse üldmääruse artiklis 5. Selles kontekstis viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus järgmistele põhimõtetele: i) isikuandmete töötlemise läbipaistvuse põhimõte isikuandmete töötlemise üldmääruse artikli 5 lõike 1 punkti a kohaselt, ii) faktiliste asjaolude alusel võimalikult väheste andmete kogumise põhimõte isikuandmete töötlemise üldmääruse artikli 5 lõike 1 punkti c kohaselt, võttes arvesse vastutava töötleja tegelikke raskusi andmesubjektide nõuetekohasel teavitamisel ja nende võimaliku seisukoha teada saamisel. Seega võib väita, et isikul lasuv andmesubjekti teavitamise kohustus ulatub neil juhtudel tõesti kaugemale sellest, mis on ette nähtud isikuandmete kaitse üldmääruses, on aga kooskõlas selle määruse olemuse ja eesmärgiga, milleks on andmesubjektidele kõrge kaitsetaseme tagamine.
- 26 Sama problemaatiline on kirjeldatud kohustuse laiendamine kõigile isikuandmete töötlemise juhtudele isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 kohaselt ja seega ka juhtumile, kus haldusasutus peab hindama kogu olukorda iseseisvalt. Alates isikuandmete kaitse üldmääruse jõustumisest ja kogu sellealase problemaatika reguleerimisest vahetult kohaldatavas ja esimuslikus liidu määru

(mitte aga direktiivis, nagu see on olnud varem) peab haldusasutuste tegevus olema kogu Euroopa Liidus ühesugune ja alluma samadele tingimustele. Üle kogu Euroopa Liidu ühesuguse isikuandmete kaitse ulatuse eesmärk on nimelt tagada selliste andmete vaba liikumine ühtse õigusraamistiku ulatuses (vt ka isikuandmete kaitse üldmääruse põhjendus 2).

- 27 Selle asemel et kõnealust õigusvaldkonda kõiges maksimaalselt ühtlustada, nagu seda tehti direktiiviga 95/46⁸, on see õigusvaldkond nüüd liidu tasandil määruse abil ühtseks muudetud. Seetõttu ei saa liikmesriik enam seada liidu vahetult kohaldatava määruse kohaldamise tingimuseks riigisisel tasandil lisatingimuste täitmise, mis ei tulene liidu õigusaktist endast ja mis on oma olemuselt igas liikmesriigis erinevad. Nii looks liikmesriik süsteemi, milles menetluslike lisatingimuste tõttu oleks isikuandmete töötlemine ja ligipääs neile potentsiaalselt keerulisem kui teistes liikmesriikides.
- 28 Lõpuks rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et on keeruline või isegi võimatu teha andmesubjektid iga sellise liikmesriigi menetluse osaliseks, mis võib viia mingite isikuandmete edastamiseni. Isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 1 lõige 1 koostoimes isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punktiga 1, tõlgendatuna isikuandmete kaitse üldmääruse põhjenduse 14 kontekstis, tähendab tegelikkuses seda, et isikuandmete kaitse üldmäärusega tagatud kaitse puudutab kõigi füüsiliste isikute andmete töötlemist, olenemata nende kodakondsusest või elukohast. Samas on nii geograafiliselt kui ka lihtsalt kvantitatiivselt keeruline või võimatu täita automaatselt asjaomase andmesubjekti teavitamise ja andmesubjektiga eelnevalt konsulteerimise kohustuse järgimise nõuet. Käesolevas kohtuasjas taotletud andmed puudutavad juriidilisi isikuid, mis on registreeritud vaid mõnes maailma riigis väljaspool Euroopa Liitu. Paljud isikuandmeid sisaldavad andmekogumid võivad aga puudutada sadu või tuhandeid isikuid eri riikidest. Sellisel juhul oleks päringute esitamine ja sarnane esialgne konsulteerimine võimatu.
- 29 Lõpuks lisab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et kui Euroopa Kohus vastab esimesele eelotsuse küsimusele isikuandmete kaitse üldmääruse materiaalse kohaldamisala kohta eitavalt, muutub teine eelotsuse küsimus käesolevas kohtuasjas ebaoluliseks.

⁸ Vt kohtuotsus Fashion ID, punkt 54.